

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 580/2018-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. mája 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej, zo sudcu Petra Molnára a sudcu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Tiborom Šafárikom, Štúrova 10/20, Košice, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 68/2015, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 68/2015 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava I **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 68/2015 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré jej je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 498,55 € (slovom štyristodeväťdesiatosem eur a päťdesiatpäť centov) na účet jej právneho zástupcu advokáta JUDr. Tibora Šafárika, Štúrova 10/20, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. mája 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Tiborom Šafárikom, Štúrova 20, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 68/2015 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala 11. mája 2015 okresnému súdu žalobu proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom financií Slovenskej republiky, „o náhradu škody s reštitučným titulom“. Konanie je okresným súdom vedené pod sp. zn. 5 C 68/2015. Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že „Bola a je majiteľkou meštianskeho domu, v ktorom nájomcov ohľadne výšky nájomného chránili predpisy, ktoré ju regulovali. Vo všeobecnosti ide o známu, v médiách často spomínanú problematiku, v ktorej oprávnenosť náhrad a spôsob riešenia založil Európsky súd pre ľudské práva.“.

3. Sťažovateľka poukazuje ďalej na to, že «Súd v rámci prípravy na pojednávanie v súlade s § 179 CSP vykonal niekoľko úkonov. Prevalu mali výzvy na zaplatenie súdneho poplatku... Doručil žalobu protistrane na vyjadrenie a toto vyjadrenie sťažovateľke. Inak nič.

Sťažovateľka konanie nijako nezdržiavala. Zneistená výzvou na zaplatenie poplatku 12.000,- eur z opatrnosti podala žiadosť o oslobodenie od platenia súdneho poplatku, ďalej sa jej však z pochopiteľných dôvodov nevenovala.

Objektívne posudzujúc nie je spor právne ani skutkovo náročný. Možno pripustiť, že pred našimi vnútroštátnymi súdmi „prvý láme l'ady“ na ceste k rozhodnutiu tohto druhu, no na strane druhej akékoľvek pochybnosti – ako bolo spomínané odstránil v ťažiskovej otázke ESELP.».

4. Sťažovateľka v záverečnej časti sťažnosti zdôrazňuje, že jej sklamanie „... z faktu, že prakticky ani jeden spor neskončil v prijateľnom čase, narastajúci pocit beznádeje z fungovania súdov atď. sú faktormi, odôvodňujúcimi priznanie nemajetkovej ujmy a odškodnenie za ňu“.

5. Na základe argumentov uvedených v odôvodnení sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„a/ nálezom vyslovil, že v konaní, vedenom na OS Bratislava I. pod spisovou značkou 5 C 68/2015 bolo porušené jej právo na riadne súdne konanie, zaručené článkom 6 Dohovoru a článkom 48/2 Ústavy SR,

b/ priznáva sťažovateľke z titulu primeraného finančného zadosťučinenia 1.000,- eur,

c/ zaviazá OS Bratislava I. na náhradu jej trov konania.“

6. Uznesením sp. zn. IV. ÚS 580/2018 z 15. novembra 2018 ústavný súd prijal sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v rozsahu práv, ktorých porušenie namieta.

7. Podaním sp. zn. 1 Spr V/1/2019 z 18. januára 2019 predsedníčka okresného súdu ústavnému súdu oznámila, že netrvá na ústnom prejednaní veci, a k obsahu sťažnosti

sťažovateľky sa vyjadrila tak, že okresný súd riadne koná v napadnutom konaní, nevyskytlo sa žiadne podstatné obdobie nečinnosti súdu, boli realizované procesné úkony pre účely prípravy veci na pojednávanie a 13. decembra 2018 sa uskutočnilo pojednávanie vo veci, ktoré bolo odročené pre účely špecifikácie žalovanej sumy. Okresný súd ďalej poukázal na to, že v dôsledku formulácie pôvodne podanej žaloby nebolo zrejmé, že sťažovateľka sa domáha náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, čo malo vplyv na predĺženie konania z dôvodu rozhodovania o poplatkovej povinnosti. Zároveň okresný súd považuje vec za právne zložitú a vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhuje finančné zadost'učinenie sťažovateľke nepriznať. V priloženom vyjadrení zákonnej sudkyne konajúcej vo veci sa okrem prehľadu procesných úkonov uvádza, že súd bol v období rokov 2017 a 2018 poddimenzovaný z hľadiska počtu administratívnych pracovníkov a sudcov, čo malo vplyv na dĺžku napadnutého konania. Okresný súd tiež upozornil na to, že správanie sťažovateľky v podobe nesprávne uhradeného poplatku malo vplyv na dĺžku konania.

Z vyjadrenia zákonnej sudkyne vyplýva tento priebeh napadnutého konania:

Dňa 11. mája 2015 sťažovateľka podala žalobu.

Dňa 10. júla 2015 okresný súd vyzval žalovaného na vyjadrenie k žalobe.

Dňa 26. januára 2016 okresný súd vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku.

Dňa 10. februára 2016 požiadala sťažovateľka o priznanie oslobodenia od súdneho poplatku.

Dňa 11. júla 2016 okresný súd vyzval na dokladovanie majetkových pomerov na účely rozhodovania o oslobodení.

Dňa 25. júla 2016 bol právny zástupca vyzvaný na vyjadrenie sa k vyjadreniu protistrany k žalobe a bola mu doručená výzva na zaplatenie poplatku v správnej výške (sťažovateľka uviedla nesprávny variabilný symbol a platba jej bola poštou vrátená 23. novembra 2017, pozn.).

Dňa 2. augusta 2016 sťažovateľka požiadala o predĺženie lehoty na vyjadrenie a oznámila zaplatenie súdneho poplatku.

Dňa 24. augusta 2016 sa sťažovateľka vyjadrila k stanovisku protistrany.

Dňa 20. marca 2017 okresný súd uznesením vyzval žalovaného na vyjadrenie k podaniu sťažovateľky z 24. augusta 2016.

Dňa 18. apríla 2017 žalovaný doručil podanie vo veci.

Dňa 18. mája 2017 okresný súd rozhodol o nepriznaní oslobodenia od súdneho poplatku a doručil sťažovateľke vyjadrenie žalovaného.

Dňa 28. júna 2017 sa sťažovateľka vyjadrila k podaniu žalovaného z 18. apríla 2017.

Dňa 19. marca 2018 bola sťažovateľka opätovne vyzvaná na úhradu poplatku.

Dňa 21. marca 2018 sťažovateľka oznámila súdu, že súdny poplatok uhradila. Platba nebola správne zaevidovaná k prejednávanej veci z dôvodu nesprávneho variabilného symbolu. Chybne uhradený poplatok pošta vrátila 23. novembra 2017.

Dňa 24. mája 2018 sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť.

Dňa 5. júna 2018 okresný súd opätovne vyzval sťažovateľku na úhradu súdneho poplatku.

Dňa 13. júna 2018 bol súdny poplatok sťažovateľkou riadne zaplatený.

Dňa 24. júla 2018 bolo žalovanému zaslané vyjadrenie sťažovateľky.

Dňa 13. decembra 2018 sa uskutočnilo pojednávanie vo veci, ktoré bolo odročené na 21. február 2019.

Dňa 31. decembra 2018 sťažovateľka doručila okresnému súdu špecifikáciu žalovanej sumy.

Dňa 7. januára 2019 okresný súd zaslal toto podanie žalovanému.

8. V reakcii na vyjadrenie odporcu sťažovateľka podaním z 27. februára 2019 oznámila, že netrvá na ústnom prejednaní sťažnosti, a uviedla, že z obsahu jej žaloby muselo byť súdu zrejmé, že *„jej právnym základom je zákon č. 514/2003 Z.z. Sťažovateľka z opatrnosti reagovala na úkony súdu, čo mu však nijak nebránilo postupovať rýchlejšie. Napokon sťažovateľka, ako je v sťažnosti uvedené, nijako konanie nezdržovala.“*. K ďalšiemu priebehu napadnutého konania sťažovateľka uviedla, že *„Napriek tretiemu odročeniu neviem aký má súd (sudkyňa) predbežný právny názor na žalobu, hoci po riadnej príprave prvého pojednávania ho mala už na ňom uviesť. Som preto toho názoru, že odstránenie prieťahov - čo je inak zákonná povinnosť súdu - nestačí na to, aby odôvodnilo nepriznanie zadosťučinenia. Preto si dovoľujem opätovne oň požiadať.“*.

Pokiaľ ide o chronológiu úkonov okresného súdu v napadnutom konaní, ktorá je uvedená v bode 3 tohto nálezu, možno konštatovať, že tieto skutkové okolnosti sa spornými nestali, keďže ani právny zástupca sťažovateľa vo svojom vyjadrení nemal námietky proti takto opísanému skutkovému stavu.

9. Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľky a predsedníčky okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

10. Vec bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Oroszovi, ktorému 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie sudcu ústavného súdu. V zmysle čl. X ods. 2 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh“) bola táto vec po 26. apríli 2019 v zmysle rozvrhu prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Ľubošovi Szigetimu a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu prejednaná a rozhodnutá v druhom senáte ústavného súdu v zložení Jana Laššáková (predsedníčka senátu), Peter Molnár a Ľuboš Szigeti.

II.

11. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je

s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon o ústavnom súde. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

13. Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

14. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (IV. ÚS 221/04).

15. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 2 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ako aj z čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

16. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3).

V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

17. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti súdov. Napokon ani predsedníčka okresného súdu nešpecifikovala, z akých konkrétnych okolností prípadu vychádza pri hodnotení veci ako právne zložitej. Zároveň ústavný súd považuje z hľadiska predmetu konania a jeho významu pre sťažovateľku konanie o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím pri výkone verejnej moci za prioritné, zvlášť pri nemalej sume náhrady, ktorá je v tomto konaní sťažovateľkou uplatňovaná.

18. Správanie sťažovateľa ako strany sporu je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd na základe svojich zistení konštatuje, že sťažovateľka k predĺženiu konania neprispela rozhodujúcou mierou, avšak pri určení sumy finančného zadosťučinenia zohľadnil pochybenie sťažovateľky pri úhrade súdneho poplatku, ktoré malo vplyv na dĺžku konania, pretože ide o jednu z procesných podmienok konania, ktorých splnenie je predpokladom ďalšieho postupu v konaní.

19. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

20. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že zatiaľ čo rôzne priet'ahy nemusia samostatne viesť ku konštatovaniu porušenia práva sťažovateľa podľa

čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak sa na ne prihliada spoločne a dohromady, môže dôjsť k porušeniu označeného práva sťažovateľa (Deumeland proti Nemecku, rozsudok z 29. 5. 1986).

21. Z prehľadu procesných úkonov spracovaných okresným súdom vyplýva, že od podania žaloby do uskutočnenia prvého pojednávania vo veci uplynulo 3 a pol roka, počas ktorých boli vykonané len úkony zabezpečujúce kontradiktórnosť konania. Ústavný súd identifikoval obdobia nečinnosti okresného súdu v trvaní takmer 6 mesiace (od 10. júla 2015 do 26. januára 2016), takmer 7 mesiacov (od 24. augusta 2016 do 20. marca 2017), takmer 9 mesiacov (od 28. júna 2017 do 19. marca 2018) a takmer 5 mesiacov (od 24. júla 2018 do 13. decembra 2018). Rozhodovanie o návrhu na oslobodenie od súdneho poplatku v trvaní rok a tri mesiace (od 10. februára 2016 do 18. mája 2017) tiež nie je ústavne akceptovateľné. Súdny poplatok bol po počiatočných problémoch, za ktoré zodpovedá sťažovateľka, riadne uhradený 13. júna 2018, avšak okresný súd uskutočnil prvé pojednávanie vo veci až po uplynutí ďalších 6 mesiacov od jeho úhrady (13. decembra 2018). Uvedený postup v konaní nemožno považovať za efektívny pre účely odstránenia právnej neistoty, a preto nie je zlučiteľný so základným právom sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

22. Obranu okresného súdu spočívajúcu v poukaze na neprimeranú zaťaženosť a nedostatočné personálne obsadenie súdu nie je možné akceptovať, vzhľadom na konštantnú judikatúru ústavného súdu (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06), podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní.

23. Ústavný súd preto s prihliadnutím na doterajšiu dĺžku napadnutého konania bez vydania meritórneho rozhodnutia, zisteným obdobiam nečinnosti okresného súdu a na význam predmetu konania pre sťažovateľku dospel k záveru, že v napadnutom konaní

došlo k zbytočným priet'ahom. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

24. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie s'ťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

25. Keďže napadnuté konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu o tejto s'ťažnosti ešte právoplatne skončené, ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy druhou vetou prikázal okresnému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 68/2015 konať bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

IV.

26. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

27. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej s'ťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné právo alebo slobodu s'ťažovateľa, je povinný s'ťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

28. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

29. Sťažovateľka sa domáha priznania finančného zadosťučinenia spolu v sume 1 000 € z dôvodov citovaných v časti I tohto nálezu.

30. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

31. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, najmä povahu predmetu konania, doterajšiu dĺžku konania, ale aj príspevok sťažovateľky k predĺženiu konania, dospel ústavný súd k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 500 € primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku tohto nálezu).

V.

32. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

33. Sťažovateľka si sťažnosťou uplatnila nárok na náhradu trov konania pred ústavným súdom.

34. Ústavný súd v zmysle § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodol o náhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním. Náhradu priznal za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie

sťažnosti, podanie vyjadrenia) vykonané v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13 ods. 2 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

35. Tarifná odmena za každý úkon [§ 11 ods. 2 a § 12 ods. 3 písm. c) vyhlášky] vykonaný v roku 2018 predstavuje sumu 153,50 € a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) za úkon po 9,21 €. Tarifná odmena za úkon právnej služby vykonaný v roku 2019 je 163,33 € a režijný paušál k tomuto úkonu 9,80 €. Ústavný súd priznal náhradu za dva úkony v roku 2018 a jeden v roku 2019 vrátane režijného paušálu, čo spolu predstavuje sumu 498,55 €.

36. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) (bod 4 výroku tohto nálezu).

37. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2019